

ПЕШАДИЈСКИ БАТАЉОН ЧЕТРВРТЕ БРИГАДЕ

ЉУДИ ПОСЕБНОГ

Пешадинци с базе „Југ” успевају да одговоре свим изазовима који се пред њих стављају, вешто чувајући тајну свог успеха. Они улажу максимални напор како би превазишли све препреке. Свакодневно до пуног изражаја долази њихова сналажљивост, упорност, организованост, самопоуздање, смисао за сарадњу, али и јединство њиховог војног колектива.

КОВА

Четврта бригада Копнене војске има два пешадијска батаљона којима се поноси. Први, којим командује мајор Јовица Ђорђевић, размештен је на бази „Југ“ код Бујановца, док припадници 42. пешадијског батаљона, предвођени мајором Миодрагом Младеновићем, задатке извршавају са локације у врањској касарни „Први пешадијски пук књаза Милоша Великог“.

Ипак, пешадијски састав с базе „Југ“ издваја се величином и специфичношћу задатака не само у Четвртој бригади већ и у Војсци Србије. Наиме, старешине и војници те пешадијске јединице у последњих шест месеци обезбеђивали су 117 километара административне линије према Косову и Метохији и контролисали 585 квадратних километара Копнене зоне безбедности, док свакодневно логистички подржавају извршавање задатака других јединица наше Војске дуж готово 60 километара административне линије. Поред својих обимних редовних задатака пешадинци из најјужније српске касарне тренутно имају 45 старешина и војника у мисији УН у Либану. И не само то. Док припремају кадар за следећу ротацију у UNIFIL-у, спремају међународну вежбу „Платинасти вук 16“, док се део кадра обучава у немачком центру Хохенфелс. Захтеви обуке за вођење пешадијске и противпешадијске борбе, гарнизонски послови у Бујановцу, рад на подручју које има безбедносне изазове и сложени теренски услови потврђују да припадницима батаљона није нимало једноставно да задатке извршавају квалитетно и професионално.

Лични пример

Пешадинци с базе „Југ“ успевају да одговоре свим изазовима и успешно реше све задатке, вешто скривајући тајну свог успеха. Они улажу максимални напор како би превазишли све потешкоће рада у комплексним условима. Свакодневно до пуног изражаја долази њихова сналажљивост,

упорност, организованост, самопоуздање, смисао за сарадњу, али и јединство војног колектива. Највећа снага батаљона је, свакако, у људима, и то, како други често кажу, посебног кова.

Мајор Јовица Ђорђевић најмлађи је командант „најјачег“ батаљона у Војсци Србије. Ту дужност примио је после завршеног командно-штабног усавршавања. Младом старешини српске Војске не мањка ни искуство, јер је као потпоручник радио на поседнутим објектима „Маја Забел“ и „Шевадске ливаде“.

САРАДЊА С КФОР-ОМ

Старешине и војници 41. пешадијског батаљона задатке обезбеђења административне линије и контроле Копнене зоне безбедности реализују уз пуну помоћ органа МУП-а Републике Србије и сарадњом са припадницима Кфора из Мултинационалне борбене групе „Исток“. Податак да припадници батаљона и Кфора сваког месеца имају четири до шест заједничких активности, у виду једновремених осматрачница, патрола и састанака на локалном нивоу, потврда је интензивне сарадња са међународним снагама на Косову и Метохији.

Мајор Јовица Ђорђевић

– Патроле, заседе, земунице и бараке дефинитивно су већ тада обезбиле моју војничку каријеру. Емотивна везаност за ову јединицу донела је и бојазан да ли ћу моћи да оправдам указано поверење. С друге стране, био сам потпуно свестан важности, могућности и услова у којима функционише 41. пешадијски батаљон, као и значаја планског, безбедног и организованог рада за унапређење оперативних способности и очување мира и стабилности на подручју које је било изложено безбедносним изазовима – каже мајор Ђорђевић, напомињући да му је брига о људима,

њиховом животу, здрављу и безбедности, на првом месту.

Изграђени војнички односи, ред, организација рада и службе, стручност и добар морал су, по мишљењу мајора Јовице Ђорђевића, темељ на ком се заснива квалитетно функционисање батаљона и оптимално коришћење кадровских и материјалних потенцијала. Млади мајор личним примером показује професионалан и одговоран рад, па не чуди што и његови потчињени дају максимум при извршавању задатака.

– Неизмерну помоћ имам и од сарадника, а највећу, свакако, од потпуковника Будимира Пешића, који своје дугогодишње војничко искуство ставља у службу јединице и несебичну подршку млађим старешинама – прича Ђорђевић, који с једнаким ентузијазмом наставља путем којим су његови претходници ишли и великим стрпљењем, очинском благошћу и снажним ауторитетом гради колектив из кога старешине и војници, и поред отежаних услова живота и рада, не желе да иду. Породица мајору Ђорђевићу пружа подршку и даје снагу да истраје на одговорној дужности команданта батаљона. Ипак, одвојеност од супруге Јелене и ћерке Анђеле, које живе у Новој Пазови, као и статус „викенд-тате“ тешко му падају.

Технички искорак

Командир друге пешадијске чете капетан Дејан Крунић ових дана обавља дужност командира базе на „Добросину“, где се, како сам каже, осећа као „риба у води“. То не треба да чуди, с обзиром на то да је од последњих девет година више од половине провео на базама и поседнутим објектима.

– На бази се мора избећи рутина и стварање било каквих лоших ситуација. Сваком задатку, ма како на изглед једноставан био, и после више година извршавања мора се приступити одговорно и са максимално могућом пажњом – каже Крунић, напомињући да им посао умногоме олакшава технички искорак у обезбеђењу административне линије и контроле Копнене зоне безбедности коришћењем камера за визуелно осма-

трање и употребом савремених средстава телекомуникација.

Брдско-планинско земљиште на коме се налазе базе „Цворе“, „Печено брдо“, „Голема чука“, „Добросин“ и „Девојачка чука“ и три поседнута објекта „Шевадске ливаде“, „Ташлак“ и „Гури Гат“ није погодно ни за обично кретање, а камо ли за патролирање под пуном борбеном опремом.

ДОБАР КОЛЕКТИВ

Стално напредовање у војничким вештинама један од важних критеријума за рангирање професионалних војника. Тако је, на пример, десетар Саша Митровић, из села Радоњица код Вучја, оспособљен не само за дужност стрелца, већ и за додатне ВЕС-ове – снајперисте и пушкомитралесца. Да је реч о изузетном војнику приметиле су и претпостављене старешине, па је за изузетно залагање у реализацији вежбе „Зима 2015“ награђен од команданта Четврте бригаде бригадног генерала Зорана Лубуре.

– Све је лакше када знаш да су око тебе прави, истински другови, каже момак из Радоњице, напомињући да је за његов успех заслужна и добра „клима“ која влада у колективу на бази „Југ“.

Свака патрола пређе на својој траси више успона и падова, тако да је изванредна физичка припремљеност војника и старешина нешто што се подразумева. Управо зато, прича Крунић, контрола територије, постављање заседа, осматрање важних праваца и административне линије често захтева надљудске напоре.

– Извршавајући задатке на базама трудио сам се да увек будем строг и праведан, али и човек у свим ситуацијама када је требало помоћи људима, не само у мом војном колективу већ и локалном становништву, без обзира на њихову верску или националну припадност – истиче капетан Дејан Крунић, сећајући се ситуација када је са својим војницима рашчишћавао путеве до завејаних српских и албанских села. Професионализмом и људским односом према Албанцима, каже он, војска је стекла углед и створила поверење између мештана и државе.

Војска и карате

После 18 година на караулама, прекаљени заставник прве класе Србољуб Митић на дужности је главног подофицира у 41. пешадијском батаљону. После завршене средње војне школе у Сарајеву био је командир на караулама „Стрезимировци“ и „Кадибогаз“ на

југословенско-бугарској и „Љубојно“ на југословенско-грчкој граници. Сва своја знања, стицана мукотрпним радом, сада радо преноси на млађе колеге.

– Обука у пешадијском батаљону је сложена, те се мора изводити одговорно али и креативно. За обуку су задужени углавном подофицири, па је добар или лош рад јединице у великој мери њихова заслуга.

Занимљиво је да се заставник прве класе Србољуб Митић, без обзира што никад није радио у извиђачким или диверзантским јединицама, увек ангажује у демонстрацији борилачких вештина на „отвореним данима“ или током неких других активности у оквиру цивилно-војне сарадње. Наиме, сви у Четвртој бригади знају да је заставник Митић прави борилачки мајстор. Каратеом и џудоом бави се од раног детињства, а данас предводи карате клуб „Танден“ у Сурдулици, у коме је до сада обучио више од 500 каратиста, за шта је од општине више пута добио признање као тренер и спортиста године.

– Војска и карате су мој живот. И у једном и у другом постоје слични принципи и вредности, попут дисциплине, јасне хијерархије, храбрости, срчаности, одговорности и самоконтроле – каже Митић, који осим блиставе војничке каријере може да се похвали и седмим даном у каратеу и трећим у џудоу.

Безбедносна ситуација у зони одговорности 41. пешадијског батаљона много је стабилнија него раније, а наши пешадинци с базе „Југ“ приправни су да реагују на све могуће изазове, ризике и претње. Последњи оружани напад на полицију догодио се пре три године, док је највише терористичких напада на припаднике Војске било 2003, када је чак бацачем граната гађана база „Добросин“.

Ризик је одредница живота и рада припадника 41. пешадијског батаљона, јер је територија на којој они извршавају задатке безбедносно непредвидива. Знајући да су изненађења увек могућа, момци и девојке из најјужније касарне у Србији предузимају све потребне мере како би били спремни да сваки потенцијални напад сасеку у корену. ■

Зоран МИЛАДИНОВИЋ